

— Gì?

— A moi!

Cái đèn bấm của tôi đã soi vào một bộ mặt ngạc nhiên, hai mắt sâu, híp lại vì chói. Ngay lúc ấy, một cánh tay của Phong đã khỏa ngực lấy cổ hần, bề ngoài dầu sang một bên. Người lạ mặt dấy dựa một lúc, nhưng không trông nổi, hai mắt tròn ngược, rồi yếu dần, ngã xuống chân Lê Phong.

Phong vội tháo giấy lưng, trói rất chặt tay hắn. Bằng ấy việc không đầy ba phút đồng hồ.

Phong cúi xuống, cười gằn:

— Ngón vô của Lê Phong giản dị, nhưng công hiệu thực. Anh lấy thắt lưng trói chân nó lại, để tôi đem xe hơi khiêng nó lên.

Phong nhanh nhẹn chạy về phía ga. Một lát sau, anh ngồi trên một cái xe nhỏ, đi dật lùi về chỗ « chúng tôi » và bảo:

— Nhảy lăm. Không ai ngờ gì hết. Cầm-giăng yên ngủ cả rồi. Nào, đưa « gói hàng » của ta lên đây.

Phong với tôi khiêng « gói hàng » để nằm co tròn trên một góc xe, rồi cùng trèo lên. Phong vui vẻ nói:

— Bây giờ làm đến việc thứ hai, vì tất cả có ba việc trong đêm nay: việc thứ hai vui nhất, vì ta sẽ được gặp một thiếu nữ rất có duyên.

Tôi ngạc nhiên:

— Sao? Một thiếu nữ? Ở đâu?

— Ở Cầm-giăng! Biệt thự Diễm-mai...

— Ừ, nhưng sao lại đến nhà người ta?

— Vì... cần phải đến.

Tôi vừa hỏi được một tiếng:

— Nhưng...

Thì anh đã cho xe chạy vụt lên. Phong nhất định không thêm bán tình với tôi, nhất định không nói cho tôi biết một tí gì... Trong việc này, anh bắt tôi đi từ cái ngạc nhiên này đến cái ngạc nhiên khác.

Đến trước một cái cổng lớn.

Phong nhẩy xuống xe giật chuông. Một đàn chó chạy sủa ra căn vang lên, làm Phong có dịp nói một câu khôi-hài:

— Gớm, các bác làm gì mà làm lời thế.

Rồi hỏi người ra mở cổng:

— Có Phương có nhà không?

— Có, nhưng ông hỏi có việc gì?

— Tôi ở Hải-phòng lên có một tin rất cần... anh vào nói ngay với cô Phương.

Chúng tôi qua một vườn hoa có lối đi thẳng vào một tòa nhà cao rộng một tầng, làm theo kiểu mới. Trong nhà, một ngọn đèn « măng-sông » chiếu sáng ra sân ngoài hiên. Trên một chiếc bàn

nhỏ, gần divan, những báo, sách để ngổn ngang, trong đó tôi nhận thấy những số Thời-Thế mới ra và một vài cuốn tiểu thuyết trinh thám. Người thiếu nữ mà tôi đoán là cô Phương vừa mặc xong chiếc áo dài mỏng, bước ra phòng khách và mời chúng tôi ngồi. Cô ta quả như lời Lê Phong, có một thứ nhan sắc rất ý nhị.

Phong không ngồi, dường đột nói:

— Thưa cô, cụ Tham bị nạn xe hơi ở Hải-phòng.

Người thiếu nữ giật mình:

— Trời ơi! Thầy tôi bị nạn xe hơi?

— Vâng... Nhưng không đến nỗi nguy lắm. Cụ đi hỏi lại tin tức ở Sáu-kho, lúc trở về khách sạn thì cụ đâm phải một cái goòng đường chạy.

— Chết chưa...thế thưa ông, sao thầy tôi không báo đánh tề-lê-gam ngay...

— Vì cụ gặp chúng tôi... Và lúc ấy đã hơn tám giờ, đánh tề-gram-me muộn quá. Chúng tôi là người nhà ông phán Linh.

— Vâng, ông phán Linh, tôi đã biết...

— Cụ có nhớ chúng tôi về báo tin cho cô và bảo cô xuống Hải-phòng ngay...

— Ngay đêm nay?

— Vâng, vì cụ sợ gấu quá, mai không ra đón lâu sớm được. Bốn giờ sáng, mai, tàu Claude Chappe đã ghé bến Hải-phòng...

Trên mặt người thiếu nữ chỉ có dáng lo sợ, chứ không tỏ vẻ gì là nghi ngờ lời Phong. Cô ta nói:

— Thưa ông, ông xem ra thầy tôi có việc gì không?

— Lúc mới bị nạn thì tưởng nguy lắm, vì cụ ngã đi ở giữa đường. Họ trở ngay cụ vào nhà thương tây và nhờ công cứu chữa gấp nên lúc chúng tôi được tin đến thăm, cụ đã tỉnh. Cụ bị một vết nặng ở đầu, gần thái dương.

Tôi nhìn Phong và tự hỏi không biết anh bịa ra câu truyện ấy có ý gì. Cũng không hiểu anh làm thế nào biết rành mạch gia-đình nhà này đến thế. Phong giữ vẻ mặt buồn rầu của người gặp những trường hợp ấy. Anh nói tiếp:

— Cụ lại dặn rằng có cô đi thì tìm cô nói với ông Liêm...ông Liêm là em cô phải không?

— Vâng. Nhưng thầy tôi dặn sao?

— Dẫn nói với ông Liêm rằng cụ muốn gọi cô xuống Hải-phòng ngay, nhưng không được nói rằng cụ bị nạn, sợ ông lo sợ quá... Ông Liêm đang gẫu phải không?

— Vâng.

— Ông b. thương-hán?

K

HUONG trông hai tay xuống chiếu, lẽ dần người ra một góc giường, rồi giờ tay mở ngăn

kéo bàn. Chàng cúi mặt nhìn vào ngăn kéo, nhưng vì buồng tối, không nom rõ, nên chàng cho tay vào lục lọi, năm ngón tay sò ra quờ quạng bốn góc. Tìm một lúc lâu, chàng dấy ngăn kéo lại, có vẻ thất vọng. Khương nhớ rõ một hôm có vút vào ngăn kéo một điều thuốc lá hút dở, thế mà nay biến đâu mất. Chàng cau mày lăm lăm:

— Chắc lại thằng nhỏ khốn nạn ấy nó soáy của mình rồi.

— Vâng, nhưng đỡ nhiều rồi.

— Cụ cũng nói truyện ông ốm gần khỏi, nhưng cụ không muốn ông nghe thấy tin dữ ấy. Ông Liêm hiện ở đâu?

— Em tôi nằm ở phòng bên...

— Thức hay ngủ?

— Ngủ.

— Vậy cô cứ để ông ngủ... (Phong xem đồng hồ tay) Mười một giờ ba mươi năm... Cô đi ngay với chúng tôi, xe đợi ngoài kia...

Người thiếu nữ đứng lên:

— Thưa ông, liệu có phải đem tiền... Thầy tôi có dặn gì về tiền nong...

— Không. Nhưng có đem đi cũng tiện. Hình như cụ định đón ông cả rồi về ngay, nên...

— Vâng. Tôi hiểu. Vậy xin hai ông chờ tôi mấy phút.

Người thiếu nữ vào thì anh mỉm cười ghé tai tôi nói nhỏ:

— Anh làm ơn bỏ hộ cái bộ mặt ngờ ngẩn của anh đi... Tôi có ngạc nhiên như anh đâu...

— Nhưng...

— Chẳng nhưng gì hết.

Cô Phương ra, tay cầm cái ví nhỏ, vội vã không kịp thay áo khác, và toan giật chuông gọi người nhà. Nhưng Phong đoán trước cử chỉ ấy nên ngăn lại, rồi nói:

— Mời cô hãy ngồi đó.

Người thiếu nữ không hiểu, nhìn Phong ra ý hỏi. Anh nhắc lại:

— Mời cô ngồi xuống...

— Nhưng...

— Có không phải đi Hải-phòng nữa?

Đến tôi cũng không khỏi lấy làm lạ. Phong vẫn thần nhiên:

— Thế là đủ rồi. Có không phải đi thăm cụ Tham ở Hải-phòng, vì cụ Tham không bị nạn ở đó bao giờ cả...

(Ký sau đây hết)

Thế-Lữ

C H I E

TRUYỆN NGẮN

Bỗng Khương chợt thấy một màu thuốc lá nằm gọn ở chân cái ghế. Chàng cầm lên, thổi mạnh cho hết bụi, để vào mũi ngửi.

— Thuốc lá Ang-lê. Chắc là của thằng cha Hạp lại thăm mình hôm nọ.

Khương sé giấy và lấy ngón tay cời thuốc cho tơi ra. Chàng nhìn đăm thuốc trong lòng bàn tay, vui mừng nói:

— Cũng được một điều nhỏ.

Móc túi một lúc lâu, Khương lấy ra một tập giấy thuốc lá, rồi ngồi loay hoay quẩn. Chàng làm công việc ấy rất thông thả như có ý kéo dài cái thời kỳ chờ đợi được hút một điều thuốc lá rất ngon.

Từ ngày bị liệt hai chân — đến nay đã gần bảy năm — Khương lúc nào cũng quanh quẩn trên giường.

Không làm việc gì cả, nên chàng lấy cái nghiện thuốc lá làm một cái thú độc nhất để khuây khỏa nỗi buồn. Nhà chàng nghèo dần: chàng còn sống được đến bây giờ là nhờ ở người vợ có ít lưng vốn mở một cửa hàng bán gạo lẻ.

Khương đánh riêm châm điều thuốc lá, nhưng vì thuốc âm, chàng hút mỗi mồm mà không được tí khói nào. Giấy ướt nước bọt rách tung; Khương nhổ mạnh cho những sợi thuốc khỏi bám lấy môi rồi tức mình quăng điều thuốc lá đi.

Khương nằm yên một lúc, toan gọi thằng nhỏ, thì có tiếng vợ chàng thét ở ngoài nhà. Chàng định bảo thằng nhỏ xin tiền mua thuốc lá, nhưng thấy vậy, chàng đành nhịn thêm đợi lúc khác. Nửa giờ sau, nghe ngóng biết là ở ngoài cửa hàng không có khách nào, Khương khẽ gọi:

— Nhỏ ơi!

Không thấy thằng nhỏ vào, và biết là nó bận luôn tay, nên Khương cứ thỉnh thoảng lại gọi khẽ một tiếng, may ra lọt tai nó chăng. Sau cùng, thấy thằng nhỏ vào, chàng ngập ngừng dặn:

— Em ra xin mẹ tiền mua cho cậu bao thuốc lá.

Lúc thằng nhỏ cất tiếng hỏi, chàng đã đoán trước được những lời của vợ chàng:

— Cậu mày hút gì mà hút lăm thế. Cậu mày hút một nửa, thì mày cũng hút vào đấy một nửa. Đành mãi cũng không chưa được thói ăn cắp của chủ.

Theo sau lời nói, một tiếng cốp mạnh lên đầu thằng nhỏ, nhưng